

var ganske overordentlig meget større end nærværende Lovforslag, langtfra støttede sig paa saa fuldstændige og ubeførlige Oplysninger.

H. Pedersen: Jeg havde Anledning til at troe, at Ministeren saavel som det store Fleertal vare stærkt imod denne Sags Fremme paa den af os foreslaaede Maade, men efterhaanden, som Forhandlingerne ere rykkede frem, er jeg bleven noget lettere om Hjertet, idet jeg har fundet, at de Grunde derimod, der ere anførte, saavel af den ærebe Minister som af det ærebe Fleertal, have været temmelig svage. Den vigtigste Grund, som den ærebe Minister anførte mod Mindretallets Forslag, var den, at efter Loven af 1865 blev der ikke givet nogen Erstatning for Næringstab. Jeg veed ikke, om Grunden dertil ikke nærmest har været den, at det for det Første er meget vanskeligt at bedømme, hvor stort Næringstabet har været, men det veed man, at det ofte er Tilfældet, at flere Næringer ere meest indbringende i Krigstid, skøndt der ganske vist ogsaa er Næringsveie, som kunne være mindre indbringende under Krig, og jeg troer ogsaa, at det maa siges, at Hartkornet lider under saadanne Forhold. Jeg kan ikke forstaae, at denne Lovs Vedtagelse skulde medføre Udgifter, som ville falde meget haardt paa Hartkornet; jeg troer, at enten Loven bliver vedtagen eller ikke, vil det ikke blive nogen stor Byrde eller stor Lettelse, som derved vil fremkomme. Af de Grunde, som det ærebe Fleertal er fremkommet med, har den væsentligste været den, at Ministeren vil det, og derfor ville vi det. Det forekommer mig imidlertid ikke at være tilstrækkelig Grund til at stemme for et Forslag, at Ministeren vil det. Hvis man finder, at det Forslag, Mindretallet har stillet, i og for sig er det rigtigste, haaber jeg, at man vil se bort fra, hvad Ministeren vil, og derfor skal jeg indskrænke mig til at anbefale vort Forslag.

H. Andersen: Det ærebe Medlem for Njøbenhavns Amts 3die Valgkreds (A. Page), 3die Februar.

som nylig talte, kunde ganske vist have alle de Grunde behov for sin Mening, som han kunde finde i Udfastets Motiver; thi jeg tilstaaer, at jeg hørte ikke en eneste holdbar Grund fra det ærebe Medlem selv for hans Mening. Det Æneste, han har anført, som jeg fandt, at der kunde være nogen Grund i, var det, at vi ikke vidste forud bestemt, hvor stor den Sum vilde blive, som vilde medgaae til Godtgjørelsen; men, som den ærebe Minister allerede har svaret, det veed man i Reglen ikke ved det Slags Bevillinger, og jeg skal yderligere berolige det ærebe Medlem med, at det efter Fleertallets Forslag ikke falder Statskassen til Last, men at Hartkornet ene kommer til at bære Byrden. Ved Siden deraf skal jeg tilføje mig at bemærke, at det ærebe Medlems Optræden stete med en smuk og aaben Ærlighed. Det ærebe Medlem sagde, jeg vil ikke denne Lov, jeg vil ikke, at der skal udkomme nogen Lov som den her foreliggende. Det ærebe Medlem søgte at finde en Støtte for denne Ansøelse deri, at det skulde være noget Tilfældigt, hvad der er skeet her ifjor i denne Sag. Nu har den ærebe Minister ogsaa allerede henviist det ærebe Medlem til, at der allerede et Par Aar isorveien er faldet Anhydninger om, at noget Saadant som dette maatte komme, men det forekommer mig, at man maatte kunne gaae noget længere tilbage, thi, naar man har en saadan Erfaring for sig, som vi have her i Landet, at der to Gange i et Aarhundrede efter Krige er givet Erstatning som den, her er Tale om, saa kan det ikke fremtræde som noget Overraskende eller Tilfældigt, at noget Sigtende kommer dennegang; det kunde det ærebe Medlem virkelig have sagt sig selv, at den Grund, han anførte, ikke kunde staae til for at afsætte Loven for videre Fare. Det er en meget behagelig Stilling, som det ærebe Mindretal er kommen i. Det ærebe Mindretal optræder og siger, vi ville med den allerstørste Beredvillighed yde Erstatning for, hvad enkelte Egnes Beboere have lidt for det sælles Fædreland, og det ærebe Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rjær) siger endogsaa, vi staae i en vis Gjæld